

د غربت منزل (ناول)

ليکواله:
عزيزه شريفي

۱۴۰۱مريز

Ketabton.com

د غربت منزل (ناول)

(ناچاري انسان لاس تړلی کړي؛ زموږ پښتني ټولنه کې د زړه خبره هم نه شو کولی، چې «چا سره مینه لرم؟» که څوک پرې خبر شي، نو د لحد خاورې پرې مړې کوي، د ژوند برخه مو دا ده، چې غربت پر قسمت ملنډې وهي.)

ليکواله:

عزیزه شریفی

بسم الله الرحمن الرحيم

.....کتاب پېژندنه:

د ناول نوم: د غربت مزل

ليکواله: عزيزه شريفي

کمپوز او اېډېټ: عبدالوهاب مومند

اړيکه: What's app: 0749043834

ایمیل: wahabmomand90@gmail.com

خپرندوی: انلاین کتابتون

کال: ۱۴۰۱ل

کچه: رقعي

د کتاب حقوق خوندي دي!

ډالۍ:

خپلې درنې کورنۍ او خوږو دوستانو ته چې تل يې هڅولې
يم.

يادښت:

دا مې د ناول ليکلو لومړۍ هڅه ده، حتمن خاميانې به لري، په
دې هيله چې راته په گوته يې کړئ!
په خورا درنښت

*** پیل ***

لمر خپله سترگه نوې پرانیستې وه.
هرې خواته نرۍ سرې د لمر وړانگې خورې وې.
سهار چای ته ناسته وم.
دروازه ټک ټک شوه، شاو خوا مې نظر تېر کړ.
هېڅوک نه تر سترگو کېدل، زړه مې ټکان وخوړه.
یا الله! خیر مې وویل او له ځایه پاڅېدم.
لاس کې نیولې ډوډۍ مې پر دسترخوان کېښوه.
دروازې خواته لارم، گورم چې؛ دوه انجونې گراج کې ولاړې دي.
یوه له قده ټیټه غمزنګې او بله نرۍ په ونه لوړه سپینه نجلی ولاړه وه.
نژدې ورغلم سلام او کلام نه وروسته یې وویلې:
- ددې خواکې کور خلک چېرته تللي دي؟
ورته مې وویل:
- دوی نور دلته نه اوسېږي، کابل ته یې ګډه تللې ده.
حیرانه شوه او د سترگو نه یې اوبښکې روانې شوې.

ځان يې بې وسه احساس کولو، دېوال ته يې ډډه ولگوله.

دا حالت ما ته هم د زغم نه بهر وو.

سترگي مې رډې کړې چې اخر خبره څه ده؟

په وولي مې ورته لاس کېښود او اوښکې مې ورته پاکې کړې.

ورته مې وويلې:

- ولې خورې؟ ستا په نازکه او گلابي خېره ژړا هېڅ ښه نه ښکاري

او نه هم ژړا ته پيدا شوې يې، په غريو کې يې وويل:

- زما زړه مات شوی دی.

زما د نمبر غوښتنه يې وکړه.

ما هم بغير د سوچ ورته ژر ورکړ، ځکه ددې معصومي خېرې او ژړا

را باندې تاثير کړی و.

ويل يې:

- اوس خبرې نه شم کولی، بياگه ته درته زنگ وهم.

- ارامه اوسه اوبه وڅښه، هېڅ خبره نه ده، زه دې خدمت کې يم.

بياگه ته مو مېلمانۀ راغلل، هغوی سره مصروفه شوم.

موبايل ته مې هېڅ پام نه و، سهار چې پاسيدم، نو د موبايل په

سکرين يوې نا اشنا نمبر نه دوه زنگونه راغلي ول.

ژر مې ورته زنگ ووايه، خو نمبر بند و.

دوه ورځې تېرې شوې.

ماسپښين ناسته وم، چای مې څښه، چې بیا هم د هماغه نا اشنا نمبر نه زنگ راغلو.

اوکې مې کړ، هغې خوانه ښځینه غږ را تر غوږ شو، ژر مې ورته وویل:

- عاليې خورې څنگه یې؟ اوس دې حالت څنگه دی؟

له درده ډک حوصلې یې وکړل، زیاته یې کړه:

- اه! خورې څه درته ووايم، چې څنگه به يم؟ بيخي ښه نه يم.

- ولې داسې خبرې کوي، اخر کیسه څه ده، چې ته داسې ناهیلې یې؟

ویل یې:

- ښه غوږ شه!

ژر مې موبایل لوډسپیکر کړ او لیپتاپ مې را واخیست.

ومې ویل:

- اورم عاليې!

((دا چې زه کور کې کشره او نازولې وم، نو بهر کار به ما کولو لکه ترکاری راوړل او نور...))

يوه خور مې وه، چې تل به يې موبایل يا ام پي تري خرابه وه.
زه به يې لېږلم چې دا بايد يو موبایل جوړونکې يا په اصطلاح
مستري ته يوسم.

يو دوکان ته به تللم چې جوړه يې کړي.
اوونۍ کې يو ځل به حتماً ورتللم، ځکه خور مې ټول کبار را ټول
کړي و، تل به خراب و.

زما هم خوښېده چې لاره شم، ځکه هغه دوکاندار مې په سترگو ښه
لگېده.

صرف بهانه به مې لټوله چې ور شم.
که ام پي تري به مې ور وړه، نو بيا به دوه درې ځلې ورتللم، چې
جوړ شوی او که نه؟
دا چې زموږ چوک کې همدا يو دوکان و، نو خامخا بيرو بار به پرې
زيات و.

سبا ورځ باندې د ژمي ښايسته مازيگر و، د لمر ژېړه سترگه هم رڼه
ښکارېده.

يخ شمال لگېدو، خور مې وويل:

- عاليه لاره شه! دا ام پي تري واخله او نژدې دوکان ته يې يوسه چې
خرابه ده.

اول خو مې ډېرې بهانې وکړې چې یخني ده او مکتب نه هم سترې راغلې یم، هسې مې په عذابوله چې غوسه شي.

خو مورجانې مې وویل:

- هله! لورې لاره شه، خور دې مه په عذابوه.

مجبوره وم چې لاره شم.

لارم په دوکان کې ډېر رش و، غاړې ته ودرېدم.

چې خلک کم شي، بیا به ورننوخم.

دوکاندار نه ښکارېده، بیرو بار کې پټ و.

کله چې خلک کم شو، نو دوکان ته ننوتم.

گورم چې یو غمړنگه هلک او جذابه خېره یې لرله، ناست و.

سر یې ټیټ و، ویې ویل:

- څه غواړې؟

زه چې ددې ښایست ته حیرانه وم.

غوږونه مې درانه شوي و، په خیالي نړۍ کې مې قدمونه وهل، زړه مې بې واره درزېدو.

یوې خوانه د ژمي مازیگر ښایسته عاشقانه هوا بیخي یې تاثیر لاندې راوستې وم.

سر یې پورته کړ، د غټې او منځنۍ گوتې نه یې ټق وکاږه، ویې ویل:

- هې اوري! څه غواړي؟

ژبه مې ونښته.

- دا امم پي تري خرابه ده.

په خندا يې وويلې:

- په دې کې د سوچ څه و؟ راکړه! چې جوړه يې کړم.

ژر مې ورته په مېز کېښوده.

زه ډېره بې جرائته او ارامه وم، نور مې هېڅ نه شو ويلې.

لږه خندنې شوم، سر مې ټيټ کړ.

ويل يې:

- څه! خير دی، که ضروري مو پکار نه وي، سبا ورپسې راشئ، ان

شاءالله! جوړه شوي به وي.

چاپي خبرې ور پرې کړې.

- وه منصوره که دې اغلې سره دې کار خلاص شوی وي، نو دلته

راشه.

هغه لاپړه، زه هم کور خوا روانه شوم، ماښام شو، نری نری باران

ورېده.

د خاورې بوی هرې خواته خپور و، زخمي زړونه يې تازه کول.

باران مې ډېر خوښېده، تل به ورته درېدم، ښه احساس يې را ښه،
مستی به مې ورسره زياته شوه.

تل به مې رسلمان بازي د میده باران لاندې کوله.

د خاله او ماما لورگاني به هم راسره وې، سخت به يې خوند کولو.
شور به مو جوړ کړی وو.

مورجاني به مې څو ځلي غږ را باندې کولو:

- بس کړئ، ناروغې به شئ.

خو موږ به دومره په لوبه کې گرم راغلي وو چې د چا اواز به مو نه
اورېده.

نور نن هم د تل په څېر ورته لږه ودرېدم.

ملگرې مې نه وې، تاوه را تاوه شوم، لمدۀ شوم، مور مې غږ کړ:

- وه جلۍ راشه چې ناروغه به شې.

په منډه راغلم چې کالي مې بدل کړم.

په تخت کې پرېوتم، مازیگری صحنه مې نه هېرېده.

يو عجیب احساس راته پیدا شو، لکه نوې چې زېږېدلی اوسم.

هغه بادامي سترگې چې مسکا پکې ځلا کوله، زما په ذهن کې د يو
ثبث شوي فلم په شان تېرېده را تېرېده.

په همدې فکرونو کې ویده شوې وم.

کمپله مې له مخ نه لرې کړه، اسمان ځای ځای وربخ و.
 سترگو مې برېښ وکړ، زر مې مخ بېرته په کمپله پټ کړ.
 ته به وایې، چې نوې پېغله تنکي زلمي نه مخ پټ کړي.
 په خندا شوم، عجیبه احساس را سره مل و.
 شېبه وروسته پاڅېدم، ځان مې تیار کړ، مکتب ته لاړم.
 بې علتته خوشحاله وم، همزولو په عذابولم چې څه خبره ده؟
 ومې ویلې:
 - هېڅ هم نه، یوازې ناستی خوند راکولو.
 خو چا یواځې نه پرېښودم.
 ور خطا وم چې کله به یې گورم او د زړه باغ به مې پرې گلو گلزار شي.
 مکتب رخصت شو، دوه انجونې چې زموږ ګاونډیانې وې، یو ځای کور ته لاړو.
 گورم چې مېلمانه مو راغلي وو.
 خپلې کوټې ته لاړم، د مکتب کالي او ټیګرۍ مې بدل کړ.
 کتابونه مې هم الماری کې کېښودل.
 خاله لورګانې مې راغلې وې، زما نژدې دوستانې وې.
 ویلې یې:

- عاليه! نن به مور سره چکر ته ځي.
حيرانه شوم چې په څه بهانه به له دوی نه ځان خلاصوم.
ومي ويل:
- سر مې درد کوي، نه شم تللي.
په خندا يې وويل:
- اوس نه ځو، د سر درد درمل وخوره، مازيگر پورې به ښه شي.
مجبوره وم چې لاړه شم بله لاره نه وه.
مازيگر شو، د زړه درزا مې زياته شوه.
يو ځوانه د منصور ليدو ته بې قراره وم او له بلې خوا د چکر غم
مې په سر پروت و.
درونتي ځوانانو پارک ته لاړو.
ښه منظره يې لرله، ساعت مو تېر شو، ماښام ناوخته کور ته راغلو.
ماما مې هم مور سره تللي و.
بېلابېل ځايونه يې مور ته وښوده، واقعاً افغانستان هم ډېر ښايسته
ځايونه د چکر وهلو لپاره لري.
خو کاش چې دا جگړې نه وای، هېڅوک به مجبور نه و، چې هېواد
نه بهر خپلې پيسې مصرف کړي.

د ستړيا په وجه شپې وخته ویده شوم، ځکه پیاده مزلونه مې کړي وو.))

نور یې خدای په امانی وکړه، موبایل بند شو.

نمبر مې ثبت کړ، زه هم پاڅېدم چې مازیگر لمونځ وکړم.

دوه ورځې تېرې شوې، مگر عاليه زنگ ونه وهلو، دا چې زه هم ددې کیسې ته په تلوسه کې وم.

نو ما ورته زنگ ووهلو.

کله یې چې موبایل اوکې کړ، غبر یې لږ خراب و.

ومې ویل:

- خورې ناروغه یې؟

- هو!

خبره مې ور پرې کړه:

- که خبرې نه شې کولی، بل وخت به راته کېسه وکړې.

په خندا یې وویل:

- نه نو دومره هم ناروغه نه یم، غور شه!

((یوه ورځ بعد ام پي ترې پسې ورغلم، کله چې ورسېدم نو گورم چې جوړه کړې یې وه.

منصور وویل:

- اغلې! پروڼ ولې نه وې راغلې؟ ما په هماغه ورځ ام پي ترې جوړه کړې وه.

- لږ کار مې لرلو، را يې کړه چې ځم.

- دا ام پي ترې دې واخله او دا خط همم...

زه حيرانه شوم، په لږ بدلې لاسونو مې ترې خط را واخيست.

ژر مې ټيکري کې پټ کړ چې څوک يې ونه گوري.

کور ته لاړم، خپلې کوټې دروازه مې خلاصه کړه، په توشک کېناستم.

سوچ مې کولو چې دا اوس ولولم او که خيرې يې کړم؟

آخر مې هم د خط لوستلو باندې فيصله وکړه.

د خط په لوستل مې پيل وکړو، متن په دا ډول و:

«اسلام عليكم! الله تعالى دې وکړي چې روغه او جوړه اوسې.

ستا نوم خو مې نه دی زده، چې څه به وي؟

په اول ځل لیدو دې زما زړه رنځور کړی دی.

بنکلا دې ساری نه لري، رب په څومره هنر جوړه کړې يې.

دا پنځه میاشتي وشوې، چې ما به ستا د راتگ لپاره گوتې شمارلې.

دا دوه شپې ستا لیدو نه وروسته مې هېڅ خوب نه دی کړی.

ستا مسکا او په ځیر ځیر کتل مې سترگو مخکې تېرېدل، بیا یې دا بیت لیکلی و:

**ستا محبت کې ما څه بل شان لیونتوب کړی دی
نه مې دمه کړې ده، نه مې چرته خوب کړی دی**

لیکلی یې و، که ستا زړه کې هم څه وي، نو ماته زنگ ووهه او که نه نو خط لرې وغورځوه»

خپله شمېره یې د کاغذ په وروستی برخه کې لیکلې وه.

حیرانه وم چې څه وکړم، فکرونو کې لاهو شوم.

چې څنگه یو کس د بل په زړه پوهېدلی شي.

دا وخت ما له خدایه غوښتلو، چې یو ځل هم که کېږي، نو ورسره خبرې وکړم.

موبایل مې نه لره، خو بیا هم خوشحاله وم.

خور مې راغله، ویل یې څه کوي؟

- ورته مې وویل، درس وایم، امتحانونه نژدې دي.

باید ښې نومرې ترلاسه کړم، چې پلار جان را سره د موبایل وعده کړې ده.

خور مې وخنډل، ویي ویل:

- ښه سمه ده نو...

په ولاکه به ملا شي ناست کتابو ته يادوي شينکي خالونه

په خندا مي وويل:

- نه خورې داسې خبره نه ده، نه! گورې چې کتاب مي مخکې دى.

- هغه دې هم سرچپه نيولى.

ډېرې خجالتي نه زه هم په خندا شوم، ژر مي کتاب راسته کړ.

درس خو نه ويل کېده.

زما زړه نور يو چا پسې رنځور شوى و.

په همدې کې يوه اوونۍ تېره شوه، زړه سره مي په بحثونو کې بوخته وم.

چې زنگ ووهم او که نه؟

جرئت ته مي سا ورکړه، د شپې ناوخته مي د پلار موبایل نه ورته زنگ ووهلو.

منصور وويل:

- هلو! څوک يې؟

- ولې خبرې نه کوي؟

موبایل مي بند کړ، هغه پوه شو، چې دا هماغه نجلى ده.

ژر يې بيا زنگ ووهلو، په لږزانده لاسونو مې اوکې کړ، هغې خوانه د هلك غږ مې تر غوږو شو.

د هلو غږ مې په غوږونو کې انگازې کولې.

په نيولي ستوني سره ومې ويل:

- سلام اليکم!

- ستانوم خو مې ياد نه دی، چې د دې حسيني جنۍ نوم به څه وي؟

- عاليه! راته ويلی شې.

غلي شوم، منصور خپلو خبرو ته دوام ورکړ:

- موبایل دې خپل دی؟

- نه! د پلار مې دی، که خبرې مې کولې، زه درته زنگ وهم، موبایل مې بند کړ.

له خوشحالی مې ټوپونه ووهل، په ځان نه پوهېدم کوچني ورور مې حيران راته ولاړ و.

ويې ويل:

- خورې خيريت خو دی؟!

ډېره خجالته شوم، ځان مې تېر ويسته.

په خپل ځای کې کېناستم، ورو مې وويل:

- هسې د لډو يو ميدان مې وگټه، ځکه خوشحاله شوم.

- بڼه سمه ده، چې ته وايي نو منم يې، خو باور مې نه کېږي، چې لهو لپاره دې څوک دومره خوشحاله شي.

دا زموږ د کور کوچنی و، خو ډېر زیرک و، هر څه ته به يې پام اوښته.

يوه شپه هماغه نمبر نه زنگ راغلو، اوکې مې کړو.

- هلو، اغلي عاليه!

- اورم، څنگه يې؟

- ستا ليدو نه وروسته بې حاله شوی يم، چندان بڼه نه برېښم.

- گوره! داسې به نه وي، له مخکې نه به همداسې وې ههههه

- مخکې مې خوبونو کې يوه شهزادګۍ وه، خو اوس مې پيدا کړه، ان شاءالله! چې خپلوم به يې.

- دومره هم اسانه نه ده.

منصور وخنډل:

- الله تعالی ته مې امېد دی.

يو څه خبرې مو وکړې، بيا مو خدای په امانې وکړه.

همداسې ورځې او شپې تېرېدلې، کله ناکله به مو په تليفون کې د زړه خواله کوله.

ما به ډېرې خبرې نه کولې، ځکه موبایل مې د پلار و.

کله به مې چې پلار نه و، يا به ویده و، نو ما به په یوه گوبڼه کې منصور ته پټ زنگ وهلو.

یوه ورځ منصور وویل، چې سخته مې یادېږي، باید ودې گورم. ما هم ومنله، د شپې لس بجې مې ورسره زموږ گراج کې د ملاقات وعده کېښوده.

ماښام باران شروع شو، د خاورې بوی هرې خواته د عطرو په شان خپور و، اسمان خپله تیاره خوره کړې وه.

یوازې د باران څاڅکو نرۍ نغمه تر غوږو را رسولله.

عاشقانه فضا وه، د منصور کمې احساس کېده، ژر مې خپل پلار ولیده، چې چهرته دی، خوښه و، ویده و.

د دروازې شاته غلې غوندې غږ شو، لکه څوک چې وپسېږي:

- عاليه زه راغلم.

ژر مې دروازه خلاصه کړه.

دی راننوته زما لاسونه یې ونيول، ساړه لاسونو کې یې لږزه ورننوتې وه، په رپاند غږ یې وویل:

- عاليې! ستا په ګلابي شونډو کې نرۍ مسکا ډېره ښه ښکاري، د سترگو څلا دې بیخي انسان وژني، سپین مخ دې د څوارلسمې سپوږمۍ په شان د ښکلا اخري حد ته رسېدلې ده.

ما له ډېره شرمه ځمکې ته کتل.

- ما ته وگوره! هسې نه چې دا مو لومړی او اخري ملاقات وي.
په خوله مې ورته لاس کېښود:

- پام چې بیا داسې خبره ونه کړې!! ولې به اخري وي، د یو ځای
ژوند ژمنه مو کړې.

بیا مې ورته زیاته کړه:

- زړه مې نه کېږي، خو لاړ شه، چې څوک رانه شي.

دی لاړه، خو زما له زړه نه یو الله خبر و.

موبایل بند شو، دا چې شپه وه او بې خوبه شوې هم وم، نو ژر ویده
شوم.

سهار پاڅېدم، لاړم ښار ته لږه سودا مې وکړه، د خور واده مې نژدې
و.

مازیگر پورې ښار کې وم، د واده سودا خو اسانه نه وي، بیا خو د
ښځو دا رنگ اخلم او دا نه؛ یو دوکان ته به شل ځلي ورځي، په هر
صورت...

دا چې عاليه هم راته ویلي و درځم واده ته، نو بیگاه مې ورسره لنډې
خبرې وکړې چې دعوت یې کړم. ویل یې:

- که د منصور مور درځي، زه هم درځم، هغه به هم وگورم.

- هو گراني! سبا کابل څخه راځي، جمعې په ورځ واده دی.

خو دوی پنجشنبې په ورځ راځي، د نكړيزو شپې لپاره...
موبایل مې بند کړ، يوه اوونۍ تېره شوه، واده مراسمو کې بنده وم.
عاليه هم نه وه راغلې، زنگ مې ورته ووهلو، سلام کلام نه وروسته
مې ورته وويل:

- ولې نه وې راغلې؟

- خورې وس مې نه لرلو، چې ورسره مخامخه شم.
داسې مې حس کول، چې سترگو نه يې اوبښکې روانې وي، د سلگيو
آوازونه يې هم ورو ورو پورته کېدل.
په رښتيا هم ډېره خپه شوم.

ورته مې وويل:

- کولی شې نوره کېسه راته وکړې؟

- هو!

((هره ورځ به ددې دوکان مخکې تېرېدل، په سترگو کې به مو
زياتې خبرې يو بل ته کولې.

ازموينې پيل شوې، ما هم د زړه نه کوشش کولو، چې ښې نومرې
ترلاسه کړم، شپه او ورځ مې په ځان يوه کړې وه.

ډېرې ورځې وروسته؛ بالاخره ازموينې خلاصې شوې، ما منصور ته
زنگ ووهلو.

له سلام کلام پس مې ورته وويل:

- اول نومره شوم، څه به راته اخلي؟

- هر څه چې غواړيې درته يې اخلم، زه خو ټول ستا يم او تل به ستا اوسم.

په خندا مې ورته وويل:

- په تا به څه وکړم؟ ما ته به کالي اخلي.

- ښه سمه ده، نور څه غواړي؟

موبايل مې پرې کړ، لا مو پايله نه وه اعلان شوې، منصور وويل، چې يو ځل دوکان ته راشه، کله چې ورغلم، ژر يې يو سپين پلاستيک لاس کې راکړ.

ورته مې وويل:

- په دې کې څه شی دي؟

- په خندا شو، زياته يې کړه:

- ستا امانت!

حيرانه شوم چې ما کله ورته امانت سپارلی و.

کور ته لاړم، د کوټې دروازه مې بنده کړه.

پلاستيک مې خلاص کړ، گورم چې يوه سره جوړه پکې ده.

يو خط ورسره و، ليکلی يې و:

« سره جوړه به درباندي ډېره ښه ښکاري. »

لس ورځې رخصت تېر شو، مکتب ته لاړم.

استاذ هم ډېر په عذاب کړم چې درې مضامينو کې پاتې يې.

حيرانه شوم چې زه به څنگه پاتې يم، ما خو يو مضمون کې هم داسې سوالونه نه دي پرېښي، چې زه دې پاتې اوسم.

استاذ په تعجب انداز وويل:

- ښه نور مو نتيجه اعلانوم، چې ستاسو حوصله هم تنگه شوه.

ما فکر کولو، چې اول به زما نوم وي، خو استاذ «ثناء» ته اشاره وکړه، چې راشه اول نومره شوې يې.

هغې ته يې د انعام په ډول يوه کتابچه او قلم ورکړ، شاگردانو ورته لاسونه وپړقوول، ما هم په نه زړه لاسونه يو بل ته نژدې کړل، يو غبر ترې اوچت شو.

د زړه درزا مې زياته شوه، په رښتيا هم ډېره خپه نه شوم، خامخا ثناء جانې به کوبښې ډېر کړی و، چې اول نومره شوه او زما به همدا په وس کې و.

خو زړه نا زړه او بې کراهه وم، نپوهېرم ولې داسې ومه؟

ځای مې خوند نه راکولو، پاڅېدم، چې يوه بهانه جوړه کړم او له صنف څخه بهر شم.

خو استاذ ناڅاپي را غبر کړ:

- عاليه! ته چېرته ځي؟ په تا خو مې شيريني اوښتي ده.

- د څه شي؟

استاذ وخنډل:

- دويم نومره شوې يې، مبارک دې وي!

ټولو شاگردانو لاسونه وپړقوول، شور جوړ شو.

څوک خوشحاله او څوک خپه نژدې دوستانې مې راغلې او غاړه يې راکړه.

دوی به همېش له رشخنده ما ته لिला ويله.

ويي ويل:

- لिला تا خو سمه معجزه وکړه.

خدا په ټول صنف کې خوره شوه، استاذ وويل:

- ارامه شئ!!

- عاليه جانې! راشه او انعام دې واخله.

ډېره خوشحاله وم، که څه هم اول نومره شوې نه وم، خو کوشش مې رنګ راوړی و.

په خوشحالي کې کور ته لاړم.

کورنۍ مې هم خوشحاله شوه، پلار مې موبایل سره د نوي سيم کارته راته اخيستی و.

حيرانه شوم، چې لا راغلې نه يم، نو پلار مې څنگه خبر شو او ما سره خويي تحفه د اول نومرگي په سر منلي و.

پلار مې وويل:

- لور جانې! ما ته ستا کوشش مهم دی، ته به مې هر وخت ليدلې چې تا به خپل درس ويله، پنځه امتحانونه دې لا تېر شوي وو،

چې ما درته موبایل اخیستی و، خو ستا مور ته مې سپارښتنه کړې وه، چې ورته مه وايه، پرېده چې خپل درس ووايي.

غاړه مې ورکړه او د زړه له تله مې وويل:

- شکر دی پلارجانه! چې لرم دې، د دنیا بهترين پلار يې.

ژر مې موبایل را واخیست، او پو نوی ماډل و.

خوشحالي مې يو په دوه شو.

د منصور شمېره مې له ياده زده کړې وه، ژر مې ډایل کړه.

هغه اول دوه زنگونو کې اوکې نه کړ، خو په درېيم زنگ کې يې مبایل پورته کړ:

- ولې نازونه کوې!؟

په خدا شو:

- چې کوم څوک راته مزاحمت ونه کړي، ځکه نمبر نا اشنا و.

احسان مې پرې بار کړ، ورته مې په غريبه لهجه وويل:

- یو زه درپسې لیونۍ یم، نور دې څه کوي!
- اووو هووو ډېر مې غواړي، خلک راپسې مړه مړه دي، خو زه یوازې تا غواړم، نورو ته نظر هم نه ورکوم.
- امممم، ښه سمه ده، سبي شو.
همداسې وختونه تېرېدل، موږ په خپل مینه کې ډېر ښه روان و، ورځ تر ورځې مو مینه زیاتېدله، کله موبایل کې خبرې او کله هم ملاقاتونه...))
موبایل بند شو.
ما هم لېپتاپ بند کړ، مورجانې مې غږ کړ، راشه چې خاله دې زنگ وېلې، وایي بېګاه ته زموږ مېلمانه یاست.
خوشحاله وم، چې لاړه به شم، ساعت به مې تېر شي.
زه هم کور کې ناستی باندې سترې وم، یوه شپه مې وکړه، بېرته خپلې جونګرې ته را وګرځېدم.
له دې چکر سره فکر مې ډېر ارام شوی و...
عاليه ته مې زنگ ووهلو، ویل یې:
- ښه پاتې کیسې ته غوږ شه!
((ورو ورو راباندې یو یو کس خبرېده، منصور دوی کورنۍ هم خبره وه او زما دوه خويندې هم.
یوه ورځ مې منصور سره خبرې کولې، چې خور مې را باندې راغله.

ویل یې چا سره خبرې کوي، بهانه مې ورته وکړه چې همصنفي مې ده.

خو خور مې له مخکې په ما شکي وه.

هېڅ یې ونه ویل، له کوتې بهر شوه.

خو تل به یې زه څارلم، چې گوندې چا سره خبرې کوم.

موبایل به مې سایلنډ ساتلو، ځکه که د منصور زنگ راشي، نو څوک یې ونه گوري.

یوه شپه یې وویلې، ای عاليه! که زه درنه لرې لاړ شم...؟

خبرې مې ور پرې کړې، چې داسې مه وایه، یو ننگرهار کې دې لږوالی نه شم زغملی.

په خندا شو:

- مه غوسه کېږه، هسې گپ لگوم.

- گپ کې هم داسې خبرې مه کوه، زړه به مې وچوي.

په سبا یې راته زنگ ووهلو، چې دروازه کې ودرېږه، کوچنی ورور مې درځي، ستا نارنج ډېر زیات خوښېږي، ورته یې واخله.

- ښه سمه ده مور ته مې وویلې، همصنفي مې راته نارنج راوړي، زه دروازې ته ځم.

لاړم، گورم چې یو ماشوم راغلو، ما ورته وویلې:

-
- ستړی مشې شهزاده!
- بڼااا عاليه ورندار ته يې؟
- هو
- بڼااا نو ته غوړ را ټيټ کړه، چې يوه خبره درته کوم.
- ما چې سر ور ټيټ کړ، نو يوه مچکه يې واخيسته، په خوله يې لاس کېښود.
- لالا مې ويلې، که ورندار دې مچو کړه، سل روپۍ درکوم.
- په خندا شوم، رنگ مې له ورخطايۍ نه سور شو.
- يو ککو مې ورته لاس کې ورکړ.
- ماشوم خوشحاله شو، منډه يې کړه.
- منصور ته مې زنگ ووهلو، چې امانت دې را ورسېده.
- په مسکا يې وويل:
- هو ستا امانت هم ما ته را ورسېده.
- شرم نه مې خبرې بندې بندې شوې.
- خبره مې په بله واړوله:
- کلي ته ځم، واده دی!
- نو بيا به خبرې هم نه کوي نو..

- نه نو، يو خو د کلي خلک ډېرې خبرې کوي، چې انجونو سره موبایل وي او بل هلته سېگنل هم کار نه کوي.

- ښه سمه ده، جدایي دې زغملی نه شم، خو ته په ارامه چکر ووهه. سبا لارم کنړ ته، ډېر ښایسته ځای دی.

شنه ښکلي ځایونه او منظرې يې لرلې.

واده نه يو ورځ مخکې تللي وو، لومړی مو چکر ووهلو، شنو پټو په لاره لاړو کنړي سیند ته.

د سیند چپو ښه زور اخیستی وو.

موږ يې هم ښه دیدن وکړ، ذهن مو پرې تازه شو.

منصور مې سترگو سترگو ته کېده.

ویل مې کاش هغه هم وای!

لاس په لاس به مو دې شنه فضا کې قدم ووهلو.

ناڅاپي پام مې نه و، خور مې اوبه راوښندلې.

له یخو اوبو څخه ورپرېږدم، خیالي نړۍ يې را وړانه کړه، ټوپ مې کړ.

ورته مې وویل، نه! هسې د کنړ ښکلا ته حیرانه یم.

سره د دومره ښکلا د هېچا پام هم ورته نه دی او هېڅ ډول خدمت ورته د حکومت لخوا نه دی شوی، که لږ کار ورته وشي، نو

نړيوال به ورته له بهره چکر ته راځي.

خور مې په خدا شوه، ويل يې:

- ډيره هوبنياره شوې نه يې؟!

- زه پخوا نه هوبنياره وم.

سبا ته د واده لومړۍ ورځ وه.

درې ورځې وروسته بېرته خپلې جونگرې ته راغلو.))

موبايل بند شو، زه هم په خپلو کارونو بوخته شوم، څلور ورځې تېرې نه وې، چې عاليې بيا زنگ را ووهه.

په ډک ستوني يې خبرې يې پيل کړې:

((دا چې يو څه وخت مو خبرې نه وې کړې.

کنډ نه مې بښايسته سره گلابو راوړي وو، خپلې مينې لپاره مې خپله په باغ کې راټول کړي وو.

وړې خورزې ته مې يو ليک او گلان ورکړل:

- گراني! دا امانت د منصور دوکان ته يې يوسه.

د ليک پر مخ مې ورته ليکلي وو:

(کنډي ډالۍ زما مينې منصور جان ته!) درنښت «ستا خوره!»

د جدايي ورځې دې شمارم

ټول تاريخونه مې په زړه ليکلي دینه

خو گېنتې وتې نه وې، چې زنگ يې ووهلو، رانه مننه يې وکړه.

ما هم لنډې خبرې وکړې، ځکه ډېره سترې وم.

سبا شپه يې راته خبرو کې وويل:

- ماماگان مې ټول تللي ترکيې ته، زه هم غواړم لاړ شم.

- ته له دې خبرې نه اوړې.

- گراني! يو د افغانستان حالات خراب دي او بل دا اقتصادي

مشکلات؛ نور يې نه شم زغملی، په يو دوکانداري هم نه کېږي، زه بايد ترکيې ته لاړ شم.

حيرانه شوم په سترې غبر مې وويل:

- دا خبره له کومه شوه، زه به څه کوم؟

- ای لیونی چې ورسېدم، اول کار به مې تا پسې مرکه وي او تا به

هم ترکيې ته غواړم، چې راشې، هلته به بې غمه ژوند کوو.

ما هېڅ ویلو ته نه لرل، صرف ښه ښه مې کول.

راته يې کړل:

- ولې خبرې نه کوي؟

- اوس ښه نه یم، بیا خبرې کوو.

په تخت کې پرېوتم، کمپله مې په ځان کش کړه.

سترگو نه مې بې واره اوبښکې روانې شوې.
زړه مې نه منله، چې منصور دې په قاچاقي لاره روان شي.
سل خبرې مې زړه ته درېدلې، بيا به مې ژر وويل، وی! الله دې نه
کړي!!

سلگۍ به مې زياتې شوې.
پاڅېدم، يوه کتابچه مې را واخيسته.
خپل يو تصوير مې پکې ولگولو، يو څو لنډۍ مې پکې وليکل، چې
يادگار پاتې شي.

مسافر تللې در جیگه نه شوم
گیله من مشې زه سلگو نیولې ومه

فراق خوري پر ما د زړه وینې
اشنا مې نشته الله مې وینې

مسافري سخته خواري ده
يو کال خواري ده خدای به یې تېره کړي مینه

اول مې فکر درته نه و
اوس مې د زړه ستنې کړې درېسې دینه

همداسې زياتې ټپې مې ورته وليکلې، چې زما د زړه حال يې بيان کولو، هغه خبرې چې ما ښکاره نه شوی کولی.

د شپې ناوخته پورې ويښه وم، سوچونو له ځانه سره ډوبه کړې وم، شپې راسره دمه ونه کړه، د ملا اذان مې تر غوږو شو او سترگې مې را باندې پټې شوې.

يو وخت خوږې را باندې غږ کړ:

- عاليو مکتب ته نه ځي، چای تيار دی.

- نه خوږې سر مې درد کوي، نه شم تللې.

مور مې په ورخطايي راغله:

- ولې لورې، څه شوي درباند، بېگه دې هم د کوتې گروپ نه و بند کړی، څه ناروغه يې؟

د بې خوبۍ او ژړا په وجه سترگې مې پرسېدلې وې، مور ته مې بهانه وکړه:

- بېگه مې سر درد کولو، نه يم ویده شوې.

مور مې خپل د عاطفې ډک لاسونه زما په سر کېښودل.

اووه ځلي يې سوره فاتحه (الحمد لله شريف) وويلې او دم يې کړ، چې ښه شم.

ما هم دسترخوان نه يوه جوش شوې هگۍ پورته کړه، ومې ويل:

- ځم چې ویده شم.

خور را غبر کړ:

- کښه چای وڅښه چې بیا درمل وخورې.
- اه! زما دوا په دې دنیا کې یو ډاکټر سره هم نشته.
- له ځایه پورته شوم، خپلې خونې ته لاړم، په تخت اوږده وغځېدم.
- تلیفون مې ورپرېږدېده، په ناست غبر مې هلو کړل:
- وا عاليې بېګا نه مې خوب نه دی کړی، ته ولې داسې کوي؟ غوسه شه، یو څه ووايه! ستا خاموشي مې وژني.
- زما غوسه اوس څه فايده لري؟ ستا فيصله به بدله کړي؟
- خو چې لاړ شم ښه دی، ستا د پلار ولور به دلته څنگه پوره کوم؟
- د منصور یو عادت و، زما غوسه کول یې خوښېده.
- کله به چې ما نه غوښتل خبرې وکړم، دا به ښه پوهېده چې څنگه مې په خبرو راولي:
- زما پلار کله ویلي چې ولور اخلم؟! هسې بهانې کوي، غور شه؛ یوه کتابچه مې درته یادگار په ډول لیکلې، بیا راشه چې در یې کړم.
- په تګو تورو سترګو درځم.
- د تلیفون اړیکه پرې شوه، ما هم خپلې سترګې پټې کړې، چې لږ څه ارامه شم، شپه وتې نه وه، د موبایل شرنگ شو، بې سېکه لاس باندې مې موبایل را واخیست، گورم چې پر سکرین باندې د یوې همصنفي زنگ راغلي و، زړه نا زړه مې اوکې کړ:

- سلام، ولې مکتب نه وې راغلې؟

- سر درد وم.

دا بلا وهلې په ما شکي وه، چې ټول مییتوب داسې کړې یم.

یو وخت یې زما کتابچه کې د منصور نوم لیدلی و، په خندا شوه:

- عاشقي سخته بلا ده.

- نه دا خبره نه ده، سر درد هغې پورې څه اړه لري؟

ما غوښتل چې خبره بلې خوا ته یوسم، خو هغې موضوع نه بدلوله.

- پام کوه گراني چې دا هلکان د باور وړ نه دي.

- نه! خورې بې غمه اوسه، زه په چا باور نه لرم. ((

موبایل بند شو

سبا یې راته بیا زنگ ووهلو، عاليې غوښتل خپل داستان ووايي او زما

اراده هم ټینګه وه، چې دده د ژوند یوه برخه ولیکم.

فکر یې نه و، ما موبایل اوکې کړی و.

درې غږه مې وکړل، خو هغې خوا نه ځواب رانغی.

بل چا ورته خبرې کولې، غږ یې لږ لږ ما اورېدلو.

ورته یې ویلې، بس دی نور ولې ځان زوروي.

دا کتاب به تا ته څه فایده وکړي.

عاليې ژر غږ وکړ:

- وېښه اغلې شريفې! موبایل ته مې فکر نه و، لکه څې ډېر انتظار دې وکړو.

- نه گراني کومه خبره نه ده.

- ښه سمه ده غور شه نو!

((دوه ورځې وروسته د شپې لس نیمې بجې منصور زنگ ووهلو.

چې نیم ساعت وروسته کور ته درځم، یو ټیکری دې د یادگار په ډول راکړه.

سهار ته لڅیره سفر لپاره خوزپرو.

اول ایران ته ځو او بیا هماغسې ترکیې ته...

پښو نه مې ځمکه وخویدله، خدایه دا څه وشو!!

نیم ساعت وروسته د موټرسایکل اواز مې در غورو شو، ژر پاڅېدمه.

ټول مې وڅارل چې ویده دې او که نه!؟

یوولس بجې وې، نو ټول په خواږه خوب ویده و.

دروازه مې خلاصه کړه، منصور سترگې د ډېرې ژړا نه سرې اوښتې وې.

خو ما ته یې داسې ډاډ راکولو، ته به وایې چې هېڅ خپه نه دی.

خو هر څوک خپل مین پېژني، چې زړه کې یې څه تېرېږي.

ما ته مې اوښکو د خبرو کولو موقع نه راکوله.

آخر ځل لپاره مې په مړو سترگو ورته وکتل، کلک مې غږ کړي ونيولو.

کتاېچه او خپل شين څادر مې ورته وسپاره.

سترگې مې پاکې کړې او هغې ته مې هم وويلې، نور مه ژاړه!
خو داسې جدايي کې چېرته کېږي، چې څوک دې ونه ژاړي.
په ډکو سترگو مې رخصت ورکړو، منصور دا بيت ډيکلوته کړ:

مسافر ځمه بيا راځمه

تا به په مرگ نه هېرومه

د منصور وروستۍ خبره همدا وه، چې لاړم وطن مې پرېښود درنه لاړم...

دروازه مې بنده کړه، زه هم بې شيمې خپلې کوتې خوا روانه شوم.
سخت مې وژړل، دا لويه نړۍ راته سره د خپلې پراخوالي ډېره تنگه او وړه شوه.

وېره راسره مل وه چې خدای مه کړه په منصور باندې لاره کې څه ونه شي.

قاچاقي لارې ډېرې سختې وي، غلو او پوليسو نه ځان بچ کول سخت کار دی.

ځينې کسان خو لاره کې مړه شي او هېڅ درک يې نه وي، چې ژوندی به وي او که مړ؟

کورنۍ يې خوشحاله وي چې اوس به رسېدلی وي، خو لاره کې د ظالمانو له لاسه د سپو خوراک شي.

ژر مې وسوسو نه خیال را جلا کړ، په زړه کې مې کلمې وویليې. سبا ته په نهاره روژه شوم، د دې لپاره چې الله تعالی یې پخیر ورسوي.

پټ پټ به مې ختمونه کول او بار بار به مې ورته زنگ وهل، احوال به مې اخیستو چې چېرته او څنگه یې؟ هغه چې ډېر زیات راپسې خپه و.

ویل یې، ای عاليې ډېر درپسې خپه یم، هر چېرته سپگنل هم کار نه کوي، نور هر وخت ستا ځادر ته خپل زړه تشوم، کله هم ښې ورځې او کله هم ستا اخري سلگۍ زما مخې ته ودرېږي.

دلته موږ لس کسان وروڼو غوندې یوو، بل ته لاس ورکوو.

یو ځای کې حتا زموږ دیارلس شپې راځي.

دېوالونو څنگ کې حیران ناست یوو چې کله به حرکت کوو؟

یو بل ته د خپل ژوند کیسې کوو.

څوک د خدا لپاره مسخرې کوي چې ساعت مو تېر شي او څوک هم خپل ډک زړه تشوي، د کورنۍ فراق په وجه اوبښکې تویوي.

یوه ورځ مې ملگري سخت وژړل، ویل یې:

- منصوره وروره ډېره راته سخته ده، کلي کې يوه مينه لرم، د هغې جدايي نه شم زغملی، د کلي د خان لور وه، زموږ غريبې او د هغوی مالداري هېڅ نه جوړېدله، موږ مې څو ځلي راته ياده کړه چې موږ ته يې نه راکوي، ولې پرې خوله سپيره کړو، ما ته به يې تسلي را کوله، ويل به يې، د کلي انجونې څو ښايسته دي، د گل رحمن لور به درته وغواړو، په کار هم ښه پوهېږي، خو ما هغې سره وعده کړې وه چې د خپل کور ناوې کوم به دې؛ کله چې ما پرې مرکه وکړه، نو پلار يې ويل، چې دې بیکاره او دولسم پاس ته زه خپله لور نه ورکوم، ما هم ضد ونيولو چې بايد مسافر شم، مزدوري او خواري به وکړم، تر څو ملک نه څو برابره پيسه دار شم.

ملگری مې ځان ته نژدې کړ، اوښکې يې پاکې کړې.

ورته می وویل:

- ته خو نارینه يې بايد ونه ژاړې.

عاليې! دا چې زه هم تا پسې خپه وم، نو ما هم د زړه نه تا پسې ښه ډېر وژړل، هر انسان يوې مجبوري راخيستی وي او دا سختې لارې په ځان قبلوي، تر څو کورنۍ يې ارامه او هوسا ژوند وکړي.

موبايل بند شو.

دوه ورځې تېرې شوې خو د منصور موبايل کار نه کولو.

زړه ته مې سل خبرو کړه را وکړه چې څه به شوي وي؟

همداسې ورځې تېرېدلې...

شل ورځې وروسته يې زنگ ووهلو، ډېره خوشحاله شوم.
شکر مې ویست، چې یا الله شکر چې روغ او جوړ دی.
موبایل مې غوړ ته نژدې کړ.

لنډې خبرې مې ورسره وکړې، اواز یې راته د جنت نه کم نه و، ځکه
ډېر وخت وروسته مې اورېدلی و.
د اوږد انتظار نه وروسته درې میاشتې تېرې شوې، چې منصور
ترکیې ته ورسېده.

په دې ورځ ډېره خوشحاله وم، گلاب جامن مې ووېشل.
مور مې راته حیرانه وه، چې څه خبره ده؟ خو هغې ته مې بهانه وکړه
چې یوه ملگرې مې نامزاد شوې ده. ((
عاليه وویل:

- بس دی سترگو کې مې دوا اچوم، وخت مې پوره شوی، ډاکټر
راته ویلي چې دوه ساعته وروسته یې غوړوه.
موبایل بند شو.

درې ورځې لا تېرې نه وې، زه په خپلو درسونو بوخته وم. عاليې بیا
زنگ را ووهه.

- سلام څنگه یې؟

- ښه نه یم، د سترگو نظر مې ورځ تر بلې کمېږي، غوښتل مې زنگ
درته ووهم، خو نمبر راته خیره ښکارېده.

ډېره خپه شوم، ورته مې وويل:

- تا خو ما ته نه وو ويلي چې ستا نظر کم شوی دی.

- گراني! نه مې خپه کولې، ښه غور شه.

((منصور خپلې موخې ته ورسېده، کار يې هم پيل کړ.

خوشحاله و، وخت نا وخت به مو ويډيو کال کولو.

يوه ورځ يې راته وويل، چې کار مې ښه دی، سبا مې مور ته زنگ و هم، چې په مرکه درشي.

ورسره مې ومنله، سبا مازيگر يې مور راغله.

ډېر قدر مې ورته وکړو.

چای مې ورته راوړ، مېوه دانې مې ورته مخې ته کېښوده.

منصور مور زما مورجاني سره خبرې کولې.

خو ټول پام يې ما ته و.

يوه خبره ده، جينۍ چې هر څومره زړه وره شي، څوک چې مرکه راغلې وي، د هغوی مخکې تاثير لاندې راځي.

زه ناسته وم چې مور مې راته اشاره وکړه، چې لاړه شه!!

پام مې نه و، چې پښتانه د جينۍ مخکې د روی باري ياده نه کوي، زه کوټې نه ووتلم.

هغې هم ژر زما مور ته يې ياده وکړه.

مور مې ورته وويلې، چې ښه سمه ده، بيا ګاه ته به يې پلار سره دا موضوع شريکه کړم.

مور مې خوشحاله ښکارېدله.

هلک يې په زړه و، ويلې ښه دی، خارج کې هم دی.

بيا ګاه چې کله مې پلار راغلو، نو ورته يې ياده کړه.

پلار مې وويل:

- هلک چېرته دی؟

- ترکيه کې دی.

- ترڅو چې دلته راغلی نه وي، نه يې ورکوم.

له دې خبرې دوه ورځې تېر نه وې، چې د منصور مور راغله.

مور جانې مې ورته د پلار خبره وکړه.

د منصور مور وويل، هغه خو لا قبول شوی نه دی.

کله مو چې خبره پخه شوه، نو تر هغې به هغه هم قبول شي، بيا به واده ته راشي...

مور مې وويل، چې دا هم ښه خبره ده.

خو پلار مې په خپله خبره ولاړ و، د هېچا يې نه اورېدله.

يوه شپه منصور ډېر نا امېده شوی و، ما ورته وويل، چې مه خپه کېره،

وبه شي دومره اسانه چا ښځه کړې، ها!!

په خندا شو، چې هر ډول وي، ته زما يې، هر څه مې چې په وس کې وي، کوم يې. که ستا پلار دا غواړي چې زه بېرته درشم، نو سمه ده درځمه...

خو ما ورته وويل، ليونی کېږه مه، الله به خير کړي، دومره په سخته تللی يې، اوس که راشې، نو دلته به څه وکړې، زما بيا په هغې دوکان پيرزو نه يې، حوصله وکړه.

اوونۍ کې به يو ځل د منصور مور مور کره راتلله.

په ديارلسمه مرکه کې راته منصور وويل، چې که دا ځل ونه شو، مور مې وايي، زه بيا نه ورځم، چې نه يې راکوي، څه زور خو مو ورسره نشته.

ډېره خپه وم، چې څه به کېږي، ما هيله ورکړه، چې دا ځل به مې پلار هو وايي.

خو د پلار خبره مې هماغه يوه وه او نه يې غوښتل چې بغير د ناستې او ليدلو نه خپله لور چا ته ورکړي.

هغه هم په خارج خلکو سخت بې اعتباره و.

ملامت هم نه و، ځکه چې زموږ خلک خارج ته لاړ شي، نوه يوه ښځه هلته لري او په دوکه دلته بله وکړي.

په ديارلسم ځل د منصور مور ته بيا هم انکار وشو...

زه له دهلېزه خپلې کوتې ته لاړم، د کرن خان غمگینې ټپې مې موبایل کې چالانې کړې.

ښه ډېر مې ورته وژړل.

خپل په قسمت مې افسوسونه کول، چې خدایه ولې دې مین کړو، چې اوس مو نه یو ځای کوي.

خو زما ژړا هېڅ هم ونه کړه، زما درد یې کم نه کړ، لایې ډېروه.

هغه هم داسې درد چې چاته د ویلو هم نه و.

ځان سره مې یو څو ټپې زمزمه کړې:

که نصیبونه کنډولی وای

ما به دا خپل په دېواله ویشتلې ونه

که نصیبونه ځنگلی وای

ما به دا خپل نصیب په اور سیزلې ونه

له ځان سره په زمزمو اخته وم، په دې وخت کې راته منصور زنگ ووهلو، اوکې مې کړ.

- ولې دې اواز داسې ژړغونی دی.

- نوره مو خبره ختمه شوه، پلار مې په هېڅ نه راضي کېږي.

زما په دې خبرې سره منصور ډېر خپه شو.

اه يې وکړ، ما يې درد په خپل زړه کې احساس کړ. موبایل يې پرې کړ.

خو د ناچاری ورځې وې، هېڅ مې هم نه شو کولی، موږ پښتانه خو ویلي هم نه شو چې «چا سره مينه لرم»

که څوک پرې خبر هم شي، نو د لحد خاورې به پرې مړې کړي.

يوه اوونۍ مې له منصور سره خبرې ونه کړې.

ورځ تر بلې ډنگره کېدل، خوراک به مې نه کولو، اشتها مې ختمه شوې وه.

موږ په ډاکټرانوگرځولم، خو يو هم زما درد او مرض نه شو تشخيص کولی او د سترگو اوښکې مې هېڅ نه درېدلې.

مازيگر ناسته وم، چې زنگ راغلو اوکې مې کړ.

منصور خبرې کولې ما صرف ورته غوږ ايښی و.

د خبرو توان مې له لاسه ورکړی و.

ويل يې، بايد دلته له کومې جينۍ سره چې قبولي يې ورکړي وي، واده وکړم، گنې نو له ترکيې مې شري.

خو دا زما زړه نه مني، چې ستا ځای دې بل چا ته ورکړم او د ژوند همسفره يې کړم، ما چې کوم خوبونه تا سره ليدلي، بل چا سره يې نه شم پوره کولی، ستا گلابي خېره مې نه هېرېږي. د مسکا ډکه خوله، نرۍ قلمي گوتې، کله چې ما په اول ځل ستا لاس خپلو لاسونو کې

ټينگ ونيوه، نو له ما يې نوره نړۍ هېره کړه. تر اوسه ما کومې جينې ته نه دي کتلي...

خبره مې ور پرې کړه، ويې کړه نو؛ زه به درته څه ووايم، چې پلار مې نه درکوي، ته خو مجبور نه يې چې ما ته کېنې، ته هم خپل ژوند جوړ کړه.

دا خبرې مې هسې په خولې کولې، خو زړه نه مې الله خبر و چې هېڅ مې دا نه شوه منلې چې منصور دې د بل شي.

د هغې هره خبره به مې زړه ته نېغه ودرېده، په زړه به يې گوزارونه راکول، چې هغه وعده څه شوې، تل به يې راته ويلې، ستا په نوم به ناست يم... توبه توبه!!

منصور را باندې غږ وکړ:

- پاتې د کار خبره ده، هر څه ځان لپاره کولی شم.

- اه!!

- ته به څنگه کوي؟

- زما زړه کې بل چا ته ځای نشته، تل به د يوه بايلونکي په نوم ناسته يم.

تليفون مې ور پرې کړ...

له يو بل چا څخه خبره شوم، يوې افغانې جينې سره چې ترکيه کې له پخوا نه اوسېدله او څه وخت کېده چې ورسره ملگرې وه، د واده خبره يې ورسره پخه کړه.

د واده په ورځ يې ما ته زنگ ووهلو، چې واده مې دی، ویدیو کال يې کولو، چې زه دا هر څه وگورم.

خو ما ورته وويلې، نه غواړم چې د شاه په جامو کې دې په داسې حال وگورم،

چې ناوې دې زه نه، بل څوک وي او په تا د خوشحالی ورځ غم کړم.

مسافر شوی او د بل شوی يې، اوس به دې څه کړم ديدنونه.

ته به خوشحال يې او زه به ژاړم، دا دواړه کله خوند کوي؟

په تونده لهجه يې وويل، مجبور یم، که نه زما زړه چېرته دا مني.

زما په واک کې هېڅ هم نه و، زه څه پوهېدم، چې تقدير مې تر دې ځايه راولي.

اول ستا د پلار انکار کول او بيا د ترکيې حکومت نه د ځان خلاصولو همدا يوه لاره راسره ده.

ما يو يوازې همدا بيت ورته وويل:

ما درته ويل مسافر مه شه

جينکې ډېرې ما به هېره کړې ميينه

موبایل مې بند کړو.

سترگو مې خپله ښکلا له لاسه ورکړې وه، د زړه درد په وجه به مې
سترگو اوښکې تویولې.

ډاکترانو ځواب راکړی و، چې تر هغو نور په سترگو لیدی نه شم،
خو چې ژړا مې بس کړې نه وې.

وجه دا وه، چې د سترگو اوبه مې بیخي ختمې شوې وې.))

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library